

Κάρολαιν
Ο'Ντόνοχιου

ΟΛΑ ΜΑΣ ΤΑ
ΚΡΥΦΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΟΛΑ ΜΑΣ ΤΑ
ΚΡΥΦΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικά, μηχανικά ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Καρόλαϊν Ο'Ντόνοχου, Όλα μας τα ΚΡΥΦΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ – Βιβλίο 1

Caroline O'Donoghue, *All our HIDDEN GIFTS*

Μετάφραση: Μάνος Τζιζιότας

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνακοπούλου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Έφη Ταμπακάκη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Caroline O'Donoghue, 2021

Copyright© cover design by formlabor, Carlsen Verlag GmbH, Hamburg

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Walker Books Ltd,

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Νοέμβριος 2021

ΚΕΤ Γ808 ΚΕΠ 805/21 ISBN 978-960-16-9232-6

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΚΑΡΟΛΑΪΝ Ο'ΝΤΟΝΟΧΙΟΥ

ΟΛΑ ΜΑΣ ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Μετάφραση από τα αγγλικά
ΜΑΝΟΣ ΤΖΙΡΙΤΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Στην οικογένειά μου, επειδή είναι μια συναρπαστική οικογένεια.

Και στον Χάρι Χάρις, που ξύπνησε πρώτος την Οικονόμο.

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα γεγονότα που αναφέρονται στο βιβλίο είναι δημιουργήματα της φαντασίας της συγγραφέως ή, αν είναι πραγματικά, χρησιμοποιούνται ως στοιχεία μυθοπλασίας. Όλες οι δηλώσεις, οι δραστηριότητες, τα παράτολμα εγχειρήματα, οι περιγραφές, οι πληροφορίες και το υλικό οποιουδήποτε άλλου είδους που περιέχονται εδώ περιλαμβάνονται για ψυχαγωγικούς σκοπούς και μόνο, και δε θα πρέπει να εκληφθούν ως πραγματικά και ακριδή ούτε να επαναληφθούν, καθώς αυτό θα μπορούσε να προξενήσει τραυματισμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΩΣ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ Η Επιχείρηση Συμβουλευτικών Υπηρεσιών Ταρό «Το Μπουντρούμι» μπορεί να συνοψιστεί σε τρεις τιμωρίες, δύο σημειώματα για τους γονείς μου, δύο κακούς ελέγχους τριμήνου και ένα απόγευμα Τρίτης που κατέληξε στο να βρεθώ κλειδωμένη σε μια αποθηκούλα.

Θα προσπαθήσω να είμαι σύντομη εδώ.

Η κυρία Χάρις με έβαλε τιμωρία όταν πέταξα ένα παπούτσι στον κύριο Μπέρναρντ. Ήταν αντίποινα γιατί αυτός με είχε πει αργόστροφη, επειδή δεν είχα μάθει καλά τα ιταλικά ρήματα που μας είχε δάλει. Σ' αυτό εγώ απάντησα ότι τα ιταλικά είναι γλώσσα της κακιάς ώρας και ότι έπρεπε αντί γι' αυτά να μαθαίνουμε ισπανικά, επειδή, διεθνώς, περισσότεροι άνθρωποι μιλάνε ισπανικά. Ο κύριος Μπέρναρντ είπε τότε ότι, αν στ' αλήθεια νομίζω πως μπορώ να μάθω ισπανικά πιο γρήγορα απ' ό,τι μαθαίνω τώρα τα ιταλικά, γελιέμαι. Και γύρισε στον πίνακα.

Και τότε εγώ του πέταξα το παπούτσι μου.

Δεν τον βρήκε. Θέλω να το τονίσω αυτό. Βρήκε τον πίνακα, δίπλα του. Αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, σε κανέναν δε λέει τίποτα αυτό εκτός από μένα. Ίσως αν είχα μια κολλητή φίλη ή μια φίλη, έστω, θα υπήρχε κάποιος να πάρει

το μέρος μου –να τους πει ότι το έκανα για πλάκα και ότι ποτέ δε θα χτυπούσα επίτηδες έναν δάσκαλο–, κάποιος που θα μπορούσε να τους εξηγήσει τι παθαίνω: ότι μερικές φορές ο θυμός κι η αγανάκτηση βράζουνε μέσα μου και ξεσπάνε με τρόπους που δεν μπορώ να προβλέψω ή να ελέγξω.

Αλλά τέτοια φίλη δεν υπάρχει και δεν είμαι και σίγουρη ότι θα την άξιζα ακόμα κι αν υπήρχε.

Η τιμωρία ξεκινάει την Τρίτη το πρωί και η κυρία Χάρις με περιμένει στο γραφείο της και μετά με πηγαίνει στο υπόγειο.

Στα τέσσερα χρόνια που πάω στο Σεντ Μπερναντέτ, οι σωλήνες των αποχετεύσεων έχουν παγώσει κι έχουν σπάσει δυο φορές, για να μην πω για τις πλημμύρες που έχουμε κάθε χρόνο. Έτσι οι δύο μικρές τάξεις εδώ κάτω είναι γεμάτες καταπράσινη μούχλα, και η υγρασία, χωματένια μυρωδιά της έχει ποτίσει τα πάντα. Οι δάσκαλοι προσπαθούν όσο μπορούν να αποφεύγουν να κάνουν μαθήματα στις αίθουσες εδώ κάτω, οπότε, όπως είναι φυσικό, οι τάξεις αυτές χρησιμοποιούνται κυρίως για τιμωρίες, εξετάσεις και αποθήκευση άχρηστων πραγμάτων που κανένας δεν έχει αξιωθεί να τα μαζέψει και να πάει να τα πετάξει.

Το άκρον άωτον της φάσης είναι το Μπουντρούμι, μια μακρόστενη αποθηκούλα που θυμίζει σε όλους τον θάλαμο βασανιστηρίων της Τράντσμπουλ στη *Ματίλντα*.

Η κυρία Χάρις κάνει μια θεατρική χειρονομία δείχνοντας την αποθηκούλα. «Τα-τααα!»

«Θέλετε να καθαρίσω το Μπουντρούμι;» της λέω εγώ βαριανασαίνοντας. «Αυτό είναι απάνθρωπο».

«Πιο απάνθρωπο από το να πετάξεις ένα παπούτσι σε κάποιον, Μέιβ; Μην παραλείψεις να ξεχωρίσεις τα κοινά απορρίμματα από τα ανακυκλώσιμα».

«Δεν τον χτύπησα» διαμαρτύρομαι εγώ. «Δεν μπορείτε να με βάλετε να καθαρίσω εδώ πέρα μόνη μου. Κυρία, μπορεί να είναι κανένας ψόφιος αρουραίος εδώ μέσα!»

Μου δίνει ένα ρολό μαύρες πλαστικές σακούλες σκουπιδιών. «Αυτός θα πάει στα κοινά απορρίμματα».

Και μ' αφήνει εκεί. Μόνη. Σε ένα σκοτεινό, ανατριχιαστικό υπόγειο.

Αδύνατο να βρεις άκρη εδώ μέσα· από πού να αρχίσω; Αρχίζω να ψαχουλεύω, γκρινιάζοντας μόνη μου για το Σεντ Μπερναντέτ που είναι έτσι όπως είναι. Δεν είναι σαν τα κανονικά σχολεία. Ήταν ένα μεγάλο δικτωριανό αρχοντικό για πολύ καιρό, ώσπου κάποτε, τη δεκαετία του '60, το κληρονόμησε η αδελφή Ασούμπα. Αδελφή... Τη λέμε αδελφή, αλλά δεν είναι πραγματικά· ήταν δόκιμη, όπως η Τζούλι Άντριους στη *Μελωδία της ευτυχίας*, και άφησε το μοναστήρι κι άνοιξε ένα σχολείο για «κορίτσια καλών οικογενειών». Αυτό πρέπει να φαινόταν καλή ιδέα όταν τα κορίτσια «καλών οικογενειών» στην πόλη ήταν καμιά δεκαριά. Αλλά τώρα είμαστε εδώ τετρακόσια, δε μας χωράει πια αυτό το σαράβαλο· κάνουμε μαθήματα σε προκάτ αίθουσες που μπάζουν και σε παλιές κρεβατοκάμαρες στη σοφίτα, που έχουν διαμορφωθεί σε τάξεις. Είναι αδιανόητο πόσο κοστίζει να στείλει κανείς την κόρη του εδώ πέρα. Πρέπει να προσέχω πόσο παραπονιέμαι μπροστά στη μαμά και στον μπαμπά. Στο κάτω κάτω τα άλλα τέσσερα αδέρφια μου δε χρειάστηκε να πάνε σχολείο εδώ. Τους έκοβε αρκετά για να καταφέρουν να δγάλουν το δημόσιο σχολείο χωρίς βοήθεια.

Το Σεντ Μπερναντέτ κοστίζει γύρω στα δύο χιλιάδες ευρώ το τρίμηνο, και δεν ξέρω πού πάνε αυτά τα λεφτά, πάντως όχι στην προστασία της υγείας και στην ασφάλειά μας. Δεν μπορώ καν να μπω μέσα στο Μπουντρούμι

στην αρχή, γιατί είναι γεμάτο σπασμένα παλιά θρανία και καρέκλες που φράζουν την είσοδο. Ένα καινούριο κύμα σαπίλας και σκόνης χτυπάει τη μύτη μου με κάθε αντικείμενο που ξεσκαλώνω. Προσπαθώ να τα βγάλω έξω και να τα στοιδάξω όμορφα στη γωνία της αίθουσας, αλλά, όταν οι καρέκλες αρχίζουν να διαλύονται πέφτοντας πάνω στα πόδια μου και ξηλώνοντας τις κάλτσες μου, τα πράγματα γίνονται λιγότερο νοικοκυρεμένα. Πετώ το πουλόβερ του σχολείου και αρχίζω να εκτοξεύω σαβούρα στην άλλη άκρη της αίθουσας σαν ολυμπιονίκης του ακοντισμού, πράγμα που μου προκαλεί ένα ωραίο συναίσθημα εκτόνωσης έπειτα από λίγο.

Όταν έχουν φύγει από τη μέση όλα τα έπιπλα, δεν πιστεύω στα μάτια μου βλέποντας πόσο πολύ χώρο έχει το Μπουντρούμι. Πάντα νόμιζα ότι ήταν απλώς μια μεγάλη ντουλάπα αποθήκευσης, αλλά τώρα βλέπω ότι πρέπει να ήταν παλιά κάποια αποθήκη για την κουζίνα μάλλον. Χωράνε τρία τέσσερα κορίτσια εδώ μέσα εύκολα. Χρήσιμη πληροφορία. Όσο περισσότερες κρυψώνες, τόσο το καλύτερο. Μόνο που χρειάζεται καμιά λάμπα. Η πόρτα είναι τόσο βαριά, που πρέπει να την κρατάω ανοιχτή με μια παλιά καρέκλα, αλλά, ακόμα κι έτσι, δουλεύω στο απόλυτο σκοτάδι σχεδόν.

Τα έπιπλα, πάντως, ήταν μόνο η αρχή. Υπάρχουν στοίβες χαρτιά, περιοδικά και παλιά βιβλία. Βρίσκω διαγωνίσματα από το 1991, χριστουγεννιάτικα τεύχη του *Bunty* από τη δεκαετία του 1980 και κάνα δυο τεύχη κάποιου περιοδικού που λεγόταν *Jackie*. Κάθομαι και ξεφυλλίζω μερικά, διαβάζω τις σελίδες με τις συμβουλές και κάτι άκυρες εικονογραφημένες σαπουνόπερες σε δέκα καρτέ. Είναι τραγικά αρχαία! Οι ιστορίες έχουν τίτλους του τύπου «Το κελεπούρι της Μίλι!» και «Ραντεβού με τη Μοίρα!».

Διαβάζω το «Ραντεβού με τη Μοίρα». Η Μοίρα είναι άλογο τελικά.

Όταν φτάνω στο πίσω μέρος, τα πράγματα αρχίζουν να αποκτούν ενδιαφέρον. Κάνα δυο κούτες είναι στοιβαγμένες στον τοίχο· έχουν σκεπαστεί από παχιά, πηχτή σκόνη. Κατεβάζω την πρώτη, την ανοίγω, και βρίσκω μέσα τρία γουόκμαν Sony, ένα πακέτο τσιγάρα Superkings, ένα μισοάδειο μπουκάλι πετρωμένο λικέρ ροδάκινο και μια τράπουλα.

Τα απαγορευμένα είδη. Εδώ φαίνεται κατέληγαν τα πράγματα που κατάσχονταν.

Βρίσκω κι ένα τσιμπιδάκι για τα μαλλιά με έναν μικρό ασημί άγγελο πάνω· δείχνει πολύ αγνός και άγιος δίπλα στα τσιγάρα και στο ποτό. Πάω να το δοκιμάσω στα μαλλιά μου, αλλά μετά σκέφτομαι ότι μπορεί να 'χει τίποτα ψείρες και το πετάω μέσα στη σακούλα. Μόνο το ένα γουόκμαν έχει κασέτα μέσα· βάζω τα ακουστικά και πατάω το play. Απίστευτο, δουλεύει ακόμα. Η κασέτα αρχίζει να γυρίζει. Τι λες τώρα!

Ένα παιχνιδιάρικο, νωχελικό μπάσο βουίζει μέσα στο κεφάλι μου. Παμ πα παμ πα πα παμ. Μια γυναικεία φωνή, γλυκιά, κοριτσίστικη, μου ψιθυρίζει. Αρχίζει να τραγουδάει για έναν άντρα που για κείνον λιώνει, με δόντια άσπρα σαν το χιόνι, που μου φαίνεται χαζός στίχος. Τι άλλο χρώμα θα ήτανε δηλαδή;

Στηρίζω το γουόκμαν στη φούστα μου και συνεχίζω να ακούω. Τα περισσότερα τραγούδια δεν τα ξέρω, αλλά έχουν όλα στιλ εντεχνοκουλτουρέ. Σχεδόν ακούς τη στραβοφορεμένη μάσκαρα. Δε θυμάμαι καν πότε ήταν η τελευταία φορά που άκουσα κάτι και δεν ήξερα τι ήταν. Και δεν είμαι καν σίγουρη ότι θέλω να μάθω. Είναι κάπως κουλ να μην ξέρω. Ακούω την κασέτα ξανά

και ξανά. Έχει έντεκα τραγούδια συνολικά, όλα είτε με άντρες με πολύ ψιλή φωνή ή με γυναίκες με πολύ μπάσα φωνή. Ανοίγω το γουόκμαν και βλέπω ότι είναι κασέτα που έγραψε κάποιος σπίτι του. Το μόνο διακοσμητικό που έχει πάνω είναι μια άσπρη ετικέτα που λέει **ΑΝΟΙΞΗ 1990**.

Προσπαθώ να σηκώσω άλλη μια βαριά κούτα, αλλά το υγρό χαρτόνι ανοίγει από κάτω και μου αδειάζει κατάνουτρα ότι είχε μέσα. Και κάτι πρέπει να έπεσε πάνω στην πόρτα, γιατί η καρέκλα που είχα βάλει για να την κρατάει ανοιχτή ξαφνικά αναποδογυρίζει και η πόρτα του Μπουντρουμιού κλείνει.

Τώρα είμαι στο απόλυτο σκοτάδι. Ψάχνω στα τυφλά για το πόμολο και διαπιστώνω ότι δεν υπάρχει. Τελικά μπορεί να μην ήταν αποθηκούλα. Μπορεί να ήταν απλώς ντουλάπα.

Η μουσική συνεχίζει να παίζει στα αυτιά μου. Τώρα δε μου φαίνεται χαρούμενη και ανεδαστική. Είναι σκέτη ανατριχίλα. Ο Morrissey τραγουδάει για τις πύλες ενός νεκροταφείου. Ενώ εγώ κοπανάω την πόρτα, η κασέτα κολλάει σαν να πιάνει λόξιγκας τον τραγουδιστή εκεί που λέει «gates».

«Μ' ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ;» φωνάζω. «Μ' ΑΚΟΥΤΕ; ΕΧΩ ΚΛΕΙΣΤΕΙ ΕΔΩ ΜΕΣΑ. ΕΧΩ ΚΛΕΙΣΤΕΙ ΣΤΟ ΜΠΟΥΝΤΡΟΥΜΙ!»

... cemetery gAtEs, cemetery gAtEs, cemetery gAtEs, cemetery gAtEs...

Η αποθήκη, που πριν από λίγα λεπτά μού είχε φανεί τόσο ευρύχωρη, τώρα μού φαίνεται σαν σπιρτόκουτο που σε λίγο θα πιάσει φωτιά. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι μπορεί να είμαι κλειστοφοδική, αλλά όσο περισσότερο στενεύουν αυτοί οι τοίχοι, τόσο περισσότερο σκέφτομαι ότι

ο αέρας εδώ μέσα είναι ήδη τόσο βαρύς και μουχλιασμένος, που δεν αποκλείεται να πάθω ασφυξία.

Δε θα κλάψω, δε θα κλάψω, δε θα κλάψω.

Δεν κλαίω. Ποτέ δεν κλαίω. Κάτι ακόμα χειρότερο γίνεται όμως. Το αίμα μου ανεβαίνει στο κεφάλι και, παρόλο που είμαι μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, βλέπω μωβ τελίτσες και μου φαίνεται πως θα λιποθυμήσω. Απλώνω τα χέρια να κρατηθώ από κάπου και πιάνω κάτι κρύο, συμπαγές και παραλληλόγραμμο. Νιώθω ότι είναι από χαρτί.

Η μπαταρία αρχίζει να πεθαίνει στο γουόκμαν. ...
cemetery gAtEs, cemetery gAtEs, cemetery gAaaaaaaa
yyyyyyyyyy...

Και μετά τίποτα. Σιωπή. Σιωπή, εκτός από εμένα που φωνάζω για βοήθεια και κοπανάω την πόρτα.

Η πόρτα ανοίγει ξαφνικά και είναι η κυρία Χάρης. Ορμάω πάνω της με τόση φόρα που παραλίγο να σωριαστούμε η μια πάνω στην άλλη.

«Μείβ» λέει με μια ανήσυχη έκφραση.

Παρά τον πανικό μου, γουστάρω που φαίνεται τόσο τρομαγμένη. Καλά να πάθεις, μωρή!

«Τι έγινε; Είσαι καλά;»

«Έκλεισε η πόρτα μόνη της» λέω μπερδεύοντας τα λόγια μου. «Έκλεισε η πόρτα, κλείστηκα μέσα και...»

«Κάθισε» διατάζει. Ψάχνει μέσα στην τσάντα της και βγάζει ένα μπουκαλάκι νερό, ξεβιδώνει το καπάκι και μου το δίνει. «Μικρές γουλιές. Μην κάνεις εμετό. Έχεις λαχανιάσει, Μείβ».

«Εντάξει είμαι» της λέω τελικά. «Μ' έπιασε πανικός. Είναι ώρα για φαγητό μήπως;»

Τώρα δείχνει πραγματικά ανήσυχη.

«Μείβ, είναι τέσσερις η ώρα».

«Τι;»

«Δηλαδή δεν έχεις φάει; Ήσουν εδώ όλες αυτές τις ώρες;»

«Ναι! Αφού μου είπατε να μείνω εδώ!»

Εκείνη κουνάει το κεφάλι σαν να βλέπει μπροστά της τη μαγική φασολιά του Τζακ που ανεβαίνει ασταμάτητα ως τον ουρανό.

«Ξέρεις κάτι;» λέει μπαίνοντας μέσα στην αποθήκη (για μια στιγμή μου περνάει απ' το μυαλό να κλείσω την πόρτα και να την αφήσω εκεί). «Είναι εκπληκτικό τι μπορείς να καταφέρεις όταν δάλεις τα δυνατά σου. Δεν είχα ιδέα ότι είχε τόσο χώρο εδώ μέσα. Έχεις μαγικές δυνάμεις. Μπράβο».

«Ευχαριστώ» της απαντάω σιγανά. «Μπορώ να γίνω καθαρίστρια όταν μεγαλώσω».

«Λέω να πας στο μπάνιο να πλυθείς και να γυρίσεις σπίτι» λέει αυτή, και τότε συνειδητοποιώ σε τι κατάσταση είμαι: μέσα στη σκόνη απ' την κορφή ως τα νύχια, με τις κάλτσες μου σκισμένες και με αράχνες να κρέμονται απ' το πουκάμισό μου. «Είσαι σίγουρη πως είσαι καλά;»

«Ναι» λέω λιγάκι νευρικά αυτή τη φορά.

«Θα τα πούμε αύριο. Να δούμε τι θα τα κάνουμε όλα αυτά τα θρανία». Πηγαίνει προς την πόρτα κρεμώντας την τσάντα της στον ώμο. Γυρίζει και μου ρίχνει μια ματιά και γέρνει το κεφάλι της στο πλάι. «Μπα;» λέει τελικά. «Δεν ήξερα ότι ασχολείσαι με τα ταρό».

Εγώ δεν καταλαβαίνω τι λέει. Μετά κοιτάω κάτω. Και βλέπω ότι κρατάω στα χέρια μου μια τράπουλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΟΙΤΑΖΩ ΤΙΣ κάρτες. Δεν καταλαβαίνω πώς δουλεύει το σύστημα. Μερικές κάρτες έχουν τίτλους –ο Ήλιος, ο Ερημίτης, ο Τρελός– ενώ άλλες έχουν αριθμούς και σύμβολα. Αλλά όχι σαν τις κούπες, τα σπαθιά, τα μπαστούνια και τα καρό της κανονικής τράπουλας. Τα μπαστούνια είναι σαν μακριά καφέ ραβδιά· οι κούπες είναι σαν ποτήρια του κρασιού· τα σπαθιά είναι κανονικά σπαθιά· και αντί για καρό έχει πεντάλφα, που είναι σαν αστεράκια μέσα σε δίσκους.

Οι περισσότερες κάρτες έχουν επάνω ανθρώπους με έντονα κόκκινα και χρυσά και μοδ χρώματα, και οι χαρακτῆρες είναι όλοι απορροφημένοι με κάποια δουλειά που κάνουν. Υπάρχει ένας άντρας που σκαλίζει έναν δίσκο, αλλά όταν λέμε σκαλίζει, σκαλίζει! Δεν έχει στρωθεί στη δουλειά άνθρωπος όπως είναι στρωμένος αυτός ο τύπος. Είναι το οχτώ πεντάλφα, λέει η κάρτα. Αναρωτιέμαι τι να σημαίνει. Θα σκαλίσεις έναν δίσκο σήμερα;

Έχω ξαναδεί κάρτες ταρό φυσικά. Τις βλέπεις σε ταινίες καμιά φορά. Κάποιος μάντης διαβάζει τα χαρτιά και λέει κάτι ακαταλαβίστικο κι εσύ, ο θεατής, είσαι σίγουρος πως είναι απατεώνας. Μετά λέει κάτι συγκεκριμένο για να σε κάνει να προσηλωθείς και να ακούσεις με

προσοχή: «Και τι λέει γι' αυτό ο άντρας σας, ο Στιβ;» Κάπως έτσι.

Τις φυλλομετρώ γρήγορα και παρατηρώ ότι οι κάρτες ακολουθούν παρόμοιο σύστημα με την κανονική τράπουλα. Κάθε σύμβολο έχει άσο, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε και πάει λέγοντας, ως το δέκα. Έχει και βασιλικές οικογένειες: βαλέδες, ιππότες, βασίλισσες, βασιλιάδες. Αυτοί θα άρεσαν πολύ στην παλιά κολλητή μου, τη Λίλι. Ένα από τα πρώτα παιχνίδια που παίζαμε λεγόταν Ιππότισσες Κυρίες· βασικά κάναμε ότι τρέχαμε με τα άλογά μας στην πίσω αυλή της, νικώντας δράκους και σώζοντας πρίγκιπες. Μπορεί εκείνη να παίζει ακόμα Ιππότισσες Κυρίες με τον νου της, δεν ξέρω, αλλά εμείς έχουμε σταματήσει να μιλάμε.

Ενώ σκέφτομαι τη Λίλι, μια άλλη κάρτα μού τραβάει την προσοχή. Είναι μια κάρτα που φαίνεται διαφορετική από τις άλλες και κάνει το στομάχι μου να σφιχτεί μόλις την αγγίζω. Τα μάτια μου θολώνουν για μια στιγμή, σαν να έχω μόλις ξυπνήσει. Είναι πρόσωπο γυναίκας; Την τραβάω για να τη δω καλά, αλλά ακούω έναν θόρυβο από το πίσω μέρος του λεωφορείου που με κάνει να γυρίσω. Είναι ένα τσούρμο αγόρια απ' το Σεντ Άντονι. Γιατί κάνουν τόσο απίστευτο θόρυβο τα αγόρια μες στο λεωφορείο; Δίνουν κάτι ο ένας στον άλλον και γελάνε με ουρλιαχτά. Αλλά δεν είναι ένας όμορφος, χαρούμενος ήχος. Είναι δάρδαρος. Το μάτι μου πέφτει σε κάτι που κρατάνε και βλέπω ότι κι εκείνα έχουν κάρτες.

Περίεργα πράγματα. Σήμερα που βρήκα εγώ τις κάρτες, αποφασίσανε και τα αγόρια του Σεντ Άντονι να ασχοληθούνε με τα ταρό;

Ξαφνικά ο Ρόρι Ο'Κάλαχαν σηκώνεται απ' τη θέση του και προχωράει στον διάδρομο, παρόλο που ξέρω ότι

η στάση του –η ίδια με τη δικιά μου– αργεί ακόμα. «Γεια σου, Μείβ» λέει σταματώντας κοντά μου. «Μπορώ να...»

«Ναι, αμέ» λέω εγώ. Αυτή η μέρα γίνεται όλο και πιο παράξενη. Εκεί που σκεφτόμουν τη Λίλι, να σου ο μεγάλος της αδερφός! Ο Ρόρι κι εγώ γνωριζόμαστε από μικρά, αλλά ποτέ δεν ήμασταν φίλοι. Εκείνος –απόμακρος, εντυπωσιακός και ακριβοθώρητος– ήταν σαν ένας κομήτης που περνούσε μέσα από την παιδική ηλικία μου.

Κάθεται και βλέπω ότι το πρόσωπό του είναι κατακόκκινο, τα μάτια του γυαλίζουν. Δε ρωτάω τι έχει γίνει. Ο Ρόρι ήταν πάντα απ' τα παιδιά που δίνουν στόχο. Έτσι όπως είναι μεγαλόσωμος, με γλυκά χαρακτηριστικά και μοναχικός, είναι σαν τη μύγα μες στο γάλα στο Σεντ Άντονι, όπου άμα δεν παίζεις ποδόσφαιρο ή χέρλινγκ είναι σαν να είσαι πεθαμένος. Και μάλλον δε βοηθάει που οι Ο'Κάλαχαν είναι προτεστάντες σε μια πόλη με σχεδόν αποκλειστικά καθολικό πληθυσμό. Δεν είναι θρησκευόμενοι κανένας τους δεν είναι ουσιαστικά. Αλλά ο προτεσταντισμός τους τους δίνει έναν αέρα κάπως βρετανικό. Μια ευγένεια, μια συνεσταλμένη ενέργεια που τα άλλα αγόρια τη μυρίζουν από χιλιόμετρα.

«Ρόρι!» του φωνάζει ένα από τα αγόρια. «Ε! Ρόρι! Ροριάνα! Ροριάνα Γκράντε! Έλα πίσω!»

Ο Ρόρι τρεμοπαίζει λίγο τα μεγάλα καστανά του μάτια, που όντως μοιάζουν κάπως με της Ariana Grande, και γυρίζει προς εμένα. «Λοιπόν, τι κάνεις;»

«Καλά» λέω εγώ ανακατεύοντας τις κάρτες. Μου αρέσει η αίσθηση του κρύου χαρτονιού. Είναι πολύ καλό αν είσαι απ' τους ανθρώπους που δεν ξέρουν ποτέ τι να κάνουν τα χέρια τους.

Ο Ρόρι ασπρίζει μόλις βλέπει τις κάρτες. «Γαμώτο! Τις έχεις κι εσύ αυτές!»

Εγώ ξαφνιάζομαι και γυρίζω τις κάρτες από τη ζωγραφιστή πλευρά· του δείχνω τις αλλόκοτες εικόνες. «Τις κάρτες ταρό;»

Εκείνη τη στιγμή ένα από τα αγόρια έρχεται τρέχοντας προς το μέρος μας. «Ε, Ροριάνα Γκράντε, τις έχει δει η κοπέλα σου αυτές;»

Το αγόρι, που δεν ξέρω το όνομά του, σχεδόν μου τρίβει τις κάρτες στα μούτρα και αμέσως πιάνω το καλάμπουρι. Δεν είναι ταρό. Είναι εκείνες οι αηδιαστικές κάρτες με γυμνές που αγοράζουν μερικοί στις διακοπές. Γυμνά κορίτσια με τεράστια θυζιά και κάτι στρινγκ τόσο στενά, που παθαίνεις σύγκαμα μόνο που τα βλέπεις. Και σε κάθε πρόσωπο είναι κολλημένη μια φωτοτυπία της φωτογραφίας του Ρόρι. Ο Ρόρι κάνει πως κοιτάει έξω, ξέροντας ότι, αν πάει να τις αρπάξει ή αν αντιδράσει με οποιονδήποτε τρόπο, θα τους δώσει ακριδώς αυτό που θέλουν.

Αυτή είναι ξεκάθαρα η πιο άβολη στιγμή που έχει ζήσει κανείς μέσα στο λεωφορείο του Κίλμπεγκ.

«Για μια στιγμή!» λέω με σοβαρό ύφος σαν να εξετάζω προφορικά κάποιο μαθητή στο τέλος του τριμήνου. Κοιτάζω το αγόρι. «Δηλαδή φωτοτύπησες, έκοψες και κόλλησες τη φωτογραφία του Ρόρι σε πενήντα δύο τραπουλόχαρτα;»

Εκείνος γελάει και κάνει μια χειρονομία προς τους φίλους του με μια έκφραση σαν να λέει «δεν έχω φοβερό χιούμορ;»

«Πο ρε φίλε, πρέπει να είσαι άσχημα κολλημένος μαζί του» λέω δυνατά, και το αγόρι μού ρίχνει μια στραβή ματιά και γυρίζει στο πίσω μέρος του λεωφορείου. Ο Ρόρι κι εγώ καθόμαστε χωρίς να μιλάμε. Με την άκρη του ματιού μου βλέπω ότι τα νύχια του είναι δαμμένα ροζ. Όχι κανένα χτυπητό φούξια. Ένα απαλό ροζ, σαν αυτό των

πουέντ του μπαλέτου. Τόσο κοντινό στη φυσική απόχρωση του δέρματός του, που στην αρχή δεν το προσέχεις καλά καλά.

Όταν κατεβαίνουμε στη στάση μας, εκείνος πάει προς την αντίθετη κατεύθυνση με ένα «γεια» που μουρμουρίζει μέσα απ' τα δόντια.

Το σπίτι μου είναι είκοσι λεπτά γεμάτα απ' τη στάση, αλλά είναι ωραία η διαδρομή και κάτι μέρες σαν αυτήν την περιμένω πώς και πώς. Πρέπει να περπατήσω δίπλα στην όχθη ενός ποταμού, με τα βαθιά γκριζογάλανα νερά του Μπεγκ στα αριστερά μου και το πέτρινο τείχος της παλιάς πόλης στα δεξιά μου. Το Κίλμπεγκ ήταν το κέντρο της πόλης πριν από εκατό χρόνια, επειδή εδώ ήταν οι αποβάθρες. Ήταν εμπορικό λιμάνι, ένα από τα πιο σημαντικά σ' ολόκληρη την Ιρλανδία, και υπάρχουν ακόμα πολλές παλιές υπαίθριες αγορές και μαντριά για αγελάδες από εκείνες τις μέρες. Υπάρχει μέχρι και υπαίθρια βρύση, χωρίς νερό εδώ και δεκαετίες, όπου έδεναν τα άλογα. Όταν πήγαινα στο δημοτικό, έκανα μια εργασία για τις ταραχές που ξέσπασαν στα χρόνια του Λιμού, όταν οι γαιοκτήμονες έστελναν τα σιτηρά στο εξωτερικό ενώ οι Ιρλανδοί πέθαιναν από την πείνα. Πήρα και βραβείο. Το πρώτο μου και μάλλον το τελευταίο.

Το σπίτι μας φαίνεται μεγάλο απ' έξω, αλλά όχι αν σκεφτείς ότι κάποτε μέναμε και οι επτά εδώ. Ναι, επτά: μάμά, μπαμπάς, η μεγάλη αδελφή μου, η Άμπι, τα δυο αγόρια, ο Κίλιαν και ο Πάτρικ, η Τζοάν και μετά εγώ. Όλοι με ρωτάνε πώς είναι να έχεις τόσα αδέλφια, χωρίς να ξέρουν ότι έχω δεκαπέντε χρόνια διαφορά με την Άμπι, δεκατρία χρόνια με τον Κίλιαν, δέκα με τον Πάτρικ, και επτά με την Τζο. Είναι πιο πολύ σαν να 'χεις ένα τσούρμιο γονείς.

«Γεια» μου φωνάζει η Τζο απ' την κουζίνα. Κάτι ψήνει. Είναι το καινούριο της χόμπι αυτό. Χώρισε με την κοπέλα της πριν από κάνα δυο μήνες και τώρα μένει μαζί μας και τελειώνει το μεταπτυχιακό της. Εγώ δε θέλω να τα ξαναδρουν, αν και η μαμά δεν το θεωρεί απίθανο. Βαριέμαι πάρα πολύ στο σπίτι όταν είμαστε μόνο εγώ με τη μαμά και τον μπαμπά.

«Γεια, νωρίς γύρισες» της απαντάω αφήνοντας την τσάντα μου στο χολ και πηγαίνοντας προς την κουζίνα. «Τι φτιάχνεις;»

«Άσε, είχε κάποια παλαδή χριστιανική διαδήλωση ακριβώς έξω απ' το παράθυρο της βιβλιοθήκης, και γύρισα σπίτι». Γλείφει λίγη ζύμη απ' το δάχτυλό της. «Μπισκότα με φιστίκι και αμύγδαλο».

«Θεέ μου! Τι διαδήλωση ήταν αυτή; Και γιατί πρέπει να φτιάχνεις συνέχεια γλυκά που είναι λύσσα;»

«Δεν είναι λύσσα» μου λέει σπάζοντας τους ξηρούς καρπούς με τον πάτο ενός μπουκαλιού από κρασί. Όλο παραπονιέται ότι δεν έχουμε κατάλληλα εργαλεία σ' αυτό το σπίτι, αλλά με πέντε παιδιά και με μια καριέρα να κοιτάξει η μαμά δεν είχε ποτέ όρεξη για τέτοια. «Είναι απλώς αλμυρά μπισκότα. Και διαμαρτύρονταν για την έκθεση για την Κέιτ Ο'Μπράιαν· έλεγαν ότι οι φορολογούμενοι δεν πρέπει να πληρώνουν την τέχνη για τους κούιρ και τους αλλόκοτους. Λες και θα υπήρχε καθόλου τέχνη μετά».

Μαζεύει τους ξηρούς καρπούς με τις παλάμες της και τους ρίχνει σε μια κούπα. «Πώς πήγε η τιμωρία;»

«Ε... εντάξει».

«Ζήτησες συγγνώμη από τον κύριο Μπέρναρντ, όπως σου είπα;»

«Όχι».

«Μείβ!»

«Μα δεν τον πέτυχε το παπούτσι!»

«Δεν είναι εκεί το θέμα. Θα έπρεπε τουλάχιστον να ζητήσεις συγγνώμη για το γεγονός ότι γίνεσαι αντιδραστική όλη την ώρα και αναστατώνεις επίτηδες το μάθημά του».

Μου τη δίνει αυτό. Αντιδραστική! Γιατί διάζονται πάντα όλοι να σε χαρακτηρίσουν απροσάρμοστο όταν πας να κάνεις πλάκα; Άμα ένα κορίτσι είναι ήσυχο, λένε: «Είναι ήσυχο κορίτσι. Έτσι είναι ο χαρακτήρας της». Αν είναι κανένα παιδί θαύμα, λένε απλώς ότι έχει φιλοδοξίες. Δεν το συζητάνε. Η Τζο είχε τέτοια πώρωση με το σχολείο, που έπαθε ψωρίαση από το στρες όταν έδινε τις απολυτήριες εξετάσεις, και όλοι έλεγαν απλώς ότι ήταν προσηλωμένη στους στόχους της.

«Και εν πάση περιπτώσει» μου λέει σκορπίζοντας τους ξηρούς καρπούς στο μείγμα για τα μπισκότα της «δεν καταλαβαίνω γιατί δυσκολεύεσαι τόσο πολύ με τις γλώσσες. Να πω ότι δεν είσαι ομιλητική... Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να απομνημονεύεις τα σωστά ρήματα στους σημαντικούς χρόνους. Όλα τα άλλα είναι απλά».

Το μόνο; Το μόνο που χρειάζεται είναι να τα απομνημονεύεις;

Δεν καταλαβαίνει δηλαδή πόσο αδύνατον είναι αυτό;

Βέβαια άλλοι το κάνουν. Όλα τα άλλα κορίτσια που κάνω παρέα πήραν τουλάχιστον δεκαοχτώ δεκαεννιά στο τελευταίο τεστ λεξιλογίου, ενώ εγώ με το ζόρι κατάφερα να ανέβω πάνω απ' το δέκα.

Πριν ξεκινήσω στο Σεντ Μπερναντέτ, η μαμά με πήγε σε έναν ειδικό για να δει αν είμαι δυσλεξική. Νομίζω πως όλοι έλπιζαν να είμαι.

«Είμαι σίγουρη ότι έχει κάποια κρυφά χαρίσματα» είπε η μαμά στον ειδικό, προσπαθώντας να πείσει τον εαυ-

τό της πρώτα και μετά εκείνον. «Από όλα τα παιδιά μου αυτή ήταν που μίλησε νωρίτερα. Έντεκα μηνών μιλούσε. Ολοκληρωμένες προτάσεις».

Ήθελαν μια εξήγηση για τις χαμηλές επιδόσεις μου. Ειδικά τα αγόρια, που είναι πολύ της επιστήμης. Τηλεφωνούσαν κάθε μέρα για να προτείνουν καινούριες θεωρίες που εξηγούσαν γιατί έμενα τόσο πίσω. «Έχουμε σκεφτεί ότι μπορεί να φταίει η ακοή της;» αναρωτήθηκε ο Κίλιαν ένα Σαββατοκύριακο που ήτανε σπίτι. «Μπορεί να μην ακούει αυτά που λένε οι δάσκαλοί της».

Ειρωνεία: ο λόγος που ξέρω ότι το είπε αυτό είναι ότι τον άκουσα από το διπλανό δωμάτιο.

Δεν είμαι δυσλεξική, δεν είμαι τυφλή, δεν είμαι κουφή. Δυστυχώς για όλους είμαι απλώς μπουμπούνας.

Γλείφω το δάχτυλό μου και αρχίζω να σκουπίζω τον πάγκο μαζεύοντας ψίχουλα από φιστίκια και βάζοντάς τα στο στόμα μου.

«Μείδ! Αηδία! Σταμάτα! Δε θέλω τα σάλια σου στα μπισκότα μου».

«Γιατί; Για ποιον είναι;»

«Για κανέναν. Χριστέ μου, πρέπει να είναι ειδική παραγγελία τα μπισκότα για να μην τα θέλω σαλιωμένα;»

«Για τη Σάρα είναι, ε;» λέω εγώ τσιγκλώνοντας τη. «Θα βρεθείτε με τη Σάρα».

«Βούλωσ' το» μου λέει εκείνη, μαζεύοντας τα ψίχουλα των ξηρών καρπών στο χέρι της και ανακατεύοντάς τα στο μείγμα της με μια ξύλινη κουτάλα.

«Θα βρεθείτε!» λέω εγώ θριαμβευτικά. «Πάντως, μην περιμένεις να τα εκτιμήσει. Θα σου πει ότι τα λατρεύει και μετά θα τα απατήσει με τίποτα μπράουνις».

Η Τζοάν σταματάει να ανακατεύει. Το πρόσωπό της κοκκινίζει. Θεούλη μου, την έκανα την γκάφα. Καμιά φο-

ρά ξεχνάω πως, παρόλο που όλοι ξέρουμε τα καμώματα της Σάρας εδώ και τόσο καιρό –που εμάς μας φαίνονται πια περασμένα ξεχασμένα– η Τζοάν τα θυμάται πάντα σαν να έγιναν σήμερα. Μπορεί εγώ να το έχω ξεπεράσει που την απάτησε η Σάρα, αλλά εκείνη σίγουρα δεν το έχει ξεπεράσει.

«Ξέρεις κάτι;» λέω. Αν καταφέρω να πω κάτι αστείο, θα δάλουμε τα γέλια και οι δύο και η ανάμνηση της Σάρας θα πεταχτεί πίσω απ' τους ώμους μας σαν το αλάτι που ρίχνουνε για γούρι. «Τα μπράουνις είναι χάλια. Το πιο υπερτιμημένο γλύκισμα στον κόσμο. Και είναι και τσουλάκια».

Η Τζοάν δε λέει τίποτα και απλώς συνεχίζει να στρώνει το μείγμα στον δίσκο της.

«Για να σ' αρέσουνε τα μπράουνις πρέπει να 'σαι μάπας» προσπαθώ ξανά, κοιτάζοντάς τη να βάζει τον δίσκο στον φούρνο.

«Για όνομα, ρε Μείβ, κόφ' το πια!»

Ξαφνικά έχει δάλει τις φωνές· είναι τόσο θυμωμένη, που δεν προσέχει και καίει το χέρι της στο πλάι του φούρνου. Τσιρίζει και ενστικτωδώς πιάνει το χέρι της, ρίχνοντας ολόκληρο τον δίσκο στο πάτωμα. Εγώ αρπάζω το χαρτί κουζίνας και αρχίζω να προσπαθώ να καθαρίσω το κίτρινο ζυμάρι που έχει κολλήσει στο πάτωμα.

«Σταμάτα!» μου φωνάζει σπρώχνοντάς με. «Φύγε από δω! Χάσου, χάσου, χάσου! Άντε στο δωμάτιό σου!»

«Να σε βοηθήσω προσπαθώ, μουλάρα» της λέω και τα μάτια μου έχουν αρχίσει ήδη να με καίνε. Χριστέ μου, μην κλάψεις. Μην κλάψεις. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα απ' το να 'σαι το μωρό της οικογένειας και να δάξεις τα κλάματα. «Και δεν έχεις δικαίωμα να μου λες να πάω στο δωμάτιό μου. Δεν είσαι η μαμά, γι' αυτό παρότα με».

Τώρα κλαίει η Τζοάν. Καμιά φορά σκέφτομαι ότι ήταν εκείνη το μωρό της οικογένειας για τόσο πολύ καιρό, που είναι ακόμα πιο ευαίσθητη κι από μένα. Έπειτα εκείνη αναγκάστηκε να απαρνηθεί τη θέση του μωρού, ενώ εγώ προσπαθώ με κάθε τρόπο να απαλλαγώ απ' αυτή.

Εκείνη τη στιγμή ανοίγει η πόρτα της κουζίνας και μπαίνει η μαμά κρατώντας το λουρί του σκύλου και έχοντας μια έκφραση σαν να έχει εξαντληθεί ήδη μαζί μας. Το σκυλί ορμάει και δουτάει στο ζυμάρι μπουκλώνοντας όσο μπορεί να χωρέσει στο στόμα του, μέχρι να αρχίσει η μαμά να τσιρίζει για το ευαίσθητο έντερό του.

«ΠΙΑΣΕ ΤΟΝ ΤΟΥΤΟΥ!» ουρλιάζει. «Μείβ, πάρε τον Τούτου ΑΠΟ ΔΩ! Τούτου, ΣΤΑΜΑΤΑ! Τούτου, ΚΑΚΟ ΣΚΥΛΙ! Τζοάν, έχει δούτυρο αυτό; Δεν πρόκειται να καθαρίζω εγώ τη διάρροια που του φέρνουν τα γαλακτοκομικά. Έχεις ιδέα για τι βρόμα μιλάμε;»

Κλειδώνουμε τον Τούτου έξω και καθαρίζουμε την αηδία, ενώ η Τζοάν με δάκρυα στα μάτια εξηγεί τι κωλόπαιδο είμαι.

«Δε σε πιστεύω!» της λέω κι εγώ που τα 'χω πάρει. «Έχεις περάσει τα είκοσι και κάνεις ακόμα σπιουνιές».

Μετά λέω διάφορα απαίσια πράγματα γι' αυτήν και για τη Σάρα που τα μετανιώνω την ίδια στιγμή που τα λέω, αλλά δεν πρόκειται και να ζητήσω ποτέ συγγνώμη γι' αυτά. Ο Τούτου κι εγώ πάμε στο δωμάτιό μου, οι δύο παραβάτες.

Βρίσκω πενήντα ειδοποιήσεις στο WhatsApp, αλλά όλες είναι από ομάδες στις οποίες είμαι μέλος. Η Νιβ Γουόλς και η Μισέλ Μπριν με έχουν ταγκάρει κάμποσες φορές· ρωτάνε τι μ' έδωσε να κάνω η κυρία Χάρις για τιμωρία.

Καθάρισα το Μπουντρούμι, απαντάω.

Πολλές φατσούλες.

Τη μουλάρα, λέει κάποια.

Βρήκα ένα κάρο σαβούρα, γράφω. Στέλνω μια φωτογραφία με το γουόκιμαν και την κουλτουροκασέτα.

Όλοι εκφράζουν την έκπληξή τους, αλλά γρήγορα πιάνουν άλλη συζήτηση. Είμαστε τουλάχιστον δεκατέσσερις σ' αυτό το γκρουπ, οπότε είναι δύσκολο να παρακολουθήσει κανείς όλα όσα λέγονται. Πιάνω τον εαυτό μου να εύχεται, όχι για πρώτη φορά, να είχα μια κολλητή για να μιλήσω.

Είχα μία κάποτε. Αλλά η φάση με τη Λίλι έχει τελειώσει. Πάει σχεδόν ενάμιση χρόνος τώρα.

Μετά θυμάμαι τις κάρτες. Τα φωτεινά κόκκινα και μοβ χρώματα, τις σοβαρές εκφράσεις και τα παράξενα σύμβολα. Τις δγάζω από την τσάντα μου και αρχίζω να τις κοιτάζω τοποθετώντας τις στη σειρά με τους αριθμούς τους.

1. Ο ΤΡΕΛΟΣ.

Ένας τύπος με σκύλο και φλάουτο. Είναι κάπως σέξι με τα μακριά του μαλλιά, που τον κάνουν να μοιάζει λίγο με τον Πρίγκιπα Βάλιαντ.

2. Ο ΜΑΓΟΣ.

Ένας τύπος μπροστά σε ένα τραπέζι ανακατεύει κάποιο μαγικό φίλτρο.

3. Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΕΡΕΙΑ.

Μια γυναίκα με ένα φεγγάρι στο κεφάλι. Μου θυμίζει την κυρία Χάρις· όμορφη και αυστηρή.

Τις κοιτάζω μία μία ελπίζοντας να μου έρθει κανένα υπερφυσικό όραμα αν κοιτάξω πολύ έντονα στα μάτια τις φιγούρες στις κάρτες. Δε γίνεται τίποτα. Τελικά, κουρασμένη με την άγνοιά μου, ανοίγω το λάπτοπ και ψάχνω: Μαθήματα ταρό.

Κι έτσι περνάει το βράδυ χωρίς να το καταλάβω.